

gen medfører. Disciplinærnævnet skal efter 2. pkt. ikke behandle kollegiale sager eller klager over revisors vederlag. De behandles af foreningen inden for andre rammer. Disciplinærnævnene skal ved deres virksomhed fastlægge rammerne for god revisorskik. Det følger af 3. pkt., at Disciplinærnævnet skal behandle klager over alle statsautoriserede revisorer, uanset medlemskab af foreningen.

Af *Stk. 4, 1. pkt.* følger princippet om direkte klageadgang til Disciplinærnævnet, idet alle, der har en retlig interesse i det forhold, klagen angår, kan indbringe en sag for nævnet, f.eks. en aktionær. Dette bryder afgørende med det hidtidige princip, hvor klager alene kan indbringes for Revisornævnet af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, revisorforeningerne og skatteministeren. Disciplinærnævnet kan afvise at behandle klager, der på forhånd må skønnes grundløse. Herved får nævnet mulighed for at afvise en klager, der vil misbruge klageadgangen til at få indsigt i en virksomheds forretningshemmeligheder.

2. pkt. opretholder muligheden for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skatteministeren og revisorforeningerne til at kunne indbringe sager for nævnet, uanset om der er tale om en retlig interesse i sagen. Tilsvarende kompetence foreslås givet Finanstilsynet og anklagemyndigheden.

Det forudsættes, at formanden eller sekretariatet efter bemyndigelse fra formanden kan afvise sager, der ikke er omfattet af nævnets kompetence.

Efter *stk. 5* kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætte regler om betaling af gebyr til Disciplinærnævnet, for at få en sag behandlet ved nævnet. Det er hensigten, at der også skal fastsættes regler om tilbagebetaling af gebyret, hvis klageren får medhold. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Finanstilsynet, skatteministeren, anklagemyndigheden, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Foreningen af Registrerede Revisorer skal dog ikke betale gebyr.

Ved fastsættelse af gebyrets størrelse vil det blive taget i betragtning, at formålet navnlig er at undgå useriøse klager. Gebyret vil derfor ikke blive fastsat til en sådan størrelse, at det fuldt ud kan dække udgifterne til Disciplinærnævnets virksomhed.

§ 18 a, stk. 1, 1. pkt. angiver de sanktioner, Disciplinærnævnet kan pålægge. Sanktionerne kendes allerede fra det nuværende system, idet dog irrettesættelse er bortfaldet, således at der foruden en bødesanktion alene kan tildeles en advarsel. Bødestørrelsen er dog forhøjet til 200.000 kr., hvilket svarer til de bøder, der kan pålægges af Advokatnævnet. Bøden tilfalder statskassen og er eksigibel efter samme principper, som gælder for bøder pålagt af Advokatnævnet, jf. Østre Landsrets kendelse af 3. august 1988 refereret i Fuldmægtigen 1988, side 114.

Disciplinærnævnet kan ikke frakende en revisor autorisationen. Enhver form for frakendelse – helt eller delvis – skal derfor behandles i Revisornævnet. Efter *stk. 2* skal Disciplinærnævnet henvise enhver sag, hvor det kan blive aktuelt at bringe rettighedsfrakendelse i medfør af § 19 a, stk. 2, i anvendelse, til Revisornævnet. Dette skal ske med en redegørelse, der bør være udførlig. Det er således Disciplinærnævnets opgave at klarlægge sagens faktiske omstændigheder og herunder foretage eventuelle tekniske undersøgelser. Endvidere skal sagen henvises til Revisornævnet, hvis afhøring ved retten er nødvendig til sagens oplysning.

Stk. 3 er en nyskabelse på revisorområdet, idet det foreslås, at også den revisionsvirksomhed, hvori revisor er ansat eller partner, kan ifalde medansvar og idømmes sanktioner i form af en advarsel eller en bøde op til 500.000 kr. Det kan således komme på tale at pålægge såvel revisoren som revisionsvirksomheden et bødeansvar. Der vil ved udmålingen af bødestørrelse bl.a. kunne tages hensyn til virksomhedens størrelse.

Sanktioner over for en revisionsvirksomhed kunne f.eks. tænkes anvendt, hvor en virksomhed, der er generalforsamlingsvalgt revisor - trods viden om faglig inkompetence – undlader at gribe ind over for sin ansatte revisor, som herefter overtræder god-skikreglerne. Det gælder naturligvis også, hvis den revisor, der har overtrådt god-skikreglerne, er partner i virksomheden. Medansvar kan tillige foreligge, hvor de interne instrukser er utilstrækkelige eller udtidsvarende i forhold til de konkrete revisionsopgaver, virksomheden beskæftiger sig med.

Efter *stk. 4* kan nævnet bestemme, at en afgørelse skal offentliggøres. Da offentliggørelsen i sig selv kan have en præventiv betydning, og da regnskabsbrugere har et berettiget behov for at kende de sager, hvor revisorer ikke lever op til de krav, der stilles til dem, forudsættes det, at Disciplinærnævnets afgørelser som altovervejende hovedregel offentliggøres. Hidtil er Revisornævnets kendelser blevet offentliggjort i Justitsministeriets retsinformationsdatabase, hvilket fortsat skal være tilfældet også for Disciplinærnævnet. Offentliggørelse kan desuden ske i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens informations-system.

Efter forslaget *§ 18 b, stk. 1*, kan sagens parter indbringe Disciplinærnævnets afgørelse for Revisornævnet indtil 3 måneder efter afgørelsen. 3 månedersfristen er fastsat under hensyn til, at der ofte vil være tale om meget komplicerede og omfattende sager. Ud over sagens parter kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Finanstilsynet, skatteministeren, an-